Do anh Võ Phi-Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Kho Sách Xưa Quán Ven Đường (Từ microfilm Thư Viện Đại học Cornell)

Nguyên tác: NGÔ-LÂU CƯ-SĨ

Cô Gái Kỳ Bắc

Dịch thuật: HÀN-GIANG-NHẠN

(TIẾP THEO)

HỒI 60

TRONG BÍ CUNG DÒ LA ĐỘNG TÍNH

Trước mặt người đàn ông kia có đặt một cái bàn. Trên bàn giải luộc một tấm lụa càng những đụng cụ để vẽ. Ai nhìn tới cũng biết ngay bức là một tấm họa sư, nhưng lão Triệu cũng ghen tức vì cũng, vì họa sư kia được quyền ngồm mụ công thái và thường ngoạn những đường tuyệt mỹ. Đó là phần phước của họa sư, không ai có thể dị nghị được.

Lão Triệu cho đang ngơ ngẩn thì đột nhiên bả vai đau nhói lên. Gã đáo mãi nhìn lại thấy tấm ngọc xích rụt về rồi.

Mỹ nữ đứng bên cửa hỏi:

— Ngươi có việc gì sao chưa bẩm báo?

Lão Triệu như người mộng chưng tỉnh giấc, gã lớn tiếng hô:

— Khải bẩm Liễu hương chủ! Hiện có địch nhân đang quấy nhiễu ở cửa trước.

Liễu Phiêu Hương kinh ngạc ngoảnh đầu ra ngó lão Triệu, rồi, Cái nhìn của mụ có vẻ trách lão hồn khiến lão Triệu mê mẩn tâm thần.

Liễu Phiêu Hương đã quen tính trọng nây, nên không trách gì. Mụ hỏi:

— Ai quấy nhiễu?

Lão Triệu đáp:

— Qui yên thân tăng Tăng Lão Tam.

Liễu Phiêu Hương hỏi:

— Ủa! Tăng Lão Tam ư?

Lão Triệu đáp:

— Bang chúa chỉ sai thuộc hạ đến bảo cáo với Hương chủ một tiếng mà thôi.

Liễu Phiêu Hương hỏi:

— Đã thông tri cho trạm canh ở cửa hậu biết chưa?

Lão Triệu đáp:

— Thông tri rồi.

Gã ngừng lại một chốt rồi tiếp:

— Nhưng đây chỉ là một thế tục hiện hành. Theo ý hàng chúa thì Tăng Lão Tam quyết không có trợ thủ.

Liễu Phiêu Hương cũng cười nói:

— Phải rồi! Tăng Lão Tam thì cho mà nào trợ thủ cho. Nếu cười của mụ khiến cho lão Triệu điêu đảo thần hồn.

Liễu Phiêu Hương quay lại ngó họa sư.

Họa sư là một chàng trai chạch tứ lối 30 tuổi, mình mặc trường bào cơi tắt nho nhã. Hầu thấy mụ nhìn mình thì mặt đỏ lên như người say rượu.

Bất cứ ai nhìn thấy tài mắt của mụ, lòng dục cũng nổi lên bùng bùng.

Liễu Phiêu Hương coi hộ đang họa sư như vậy lại chuyển động cặp mắt. Trên môi bỗng hé một vụ cười quay sang nhìn lão Triệu nói:

— Người bản hương đều là tân khách trong mà của ta, nhưng người đường như ta chưa thấy mặt lão nào bao giờ.

Lão Triệu vường chàng huyết mạch trong người đều căng thẳng. Gã vội đáp:

— Thuộc hạ vâng lịnh trông coi hành cung.

Liễu Phiêu Hương nói:

— Tế ra là thế.

Lão Triệu không thể kiềm chế nổi lòng được nữa, đặt nhiên chạy tới.

Tiếu cốt thị xinh đẹp bên cửa chỉ cười khanh khách chứ không ngăn cản.

Lão Triệu chạy đến bên ghế Liễu Phiêu Hương quỳ xuống.

— Liễu hương chủ! Xin cho thờ cho thuộc hạ của tớ.

Gã không chờ mụ lên tiếng đã nhảy chồm lên, ôm lấy mụ mà hôn.

Ả thị nữ tuy biết nhiều hiểu rộng không khỏi ngạc nhiên. Chẳng họa sư trẻ tuổi bỗng nhảy xổ tới, tức giận quát lên:

— Tránh ra!

(CÒN NỮA)

—68—

— Tôi đặt tại một nơi tên là Xóm Cây Mít. Nhưng cái đó tùy tiện sinh.

— Tại sao lại đặt tại đó.

— Vì nơi đó đồi mặt một vùng hoang vắng ở bên sây, chỗ chính nơi đó, tuy không hoang vắng, chỗ cũng không phải là thị trấn.

— Hay là như thế sẩy! Ta hợp tác chặt chẽ hơn. Ngươi nguyên đường đây của cố lớ, người của cố lớ làm việc cho hai thứ hàng.

— Cũng được. Nhưng hàng của cố lớ là hàng quốc cấm ý như là sống ngày, trong lính gặt Thương Nam. Như vậy nhân viên của ngươi với lại người cố quyền bên Việt Nam sẽ đôi tiền nhiều lắm.

Ngươi biết gì rồi mà. Cũng như ở đường Kontum Pleiku chớ gì.

— Ừ.

— Như vậy là xong rồi chớ.

— Kể như xong rồi. Chỉ cho cho biết ngày hàng đến. tả chiếc xe vô sẽ xe mà thôi.

— Ừ, vì ta sẽ gặp nhau tại đây thường hơn.

— Đồng ý.

Đó rồi hay chứ lại nói chuyện, tiểu Đường, hậu Tống, Tam Quốc, Chinh, toàn là những câu chuyện tất là hiểu lành, y như hai chú là hai đang thấy thuốc Bắc thế phận.

*

Đầu não ngọc thạch chẳng thèm tìm hoạ lớn Preyveng cho mất công thương lượng với nhiều người.

Ý đã lắm rồi, trụ được với ông lớn Tà Kao thì cớ gì cho ông lớn đã lành đinh. Vả lại Preyveng và Tà Keo cách nhau một tỉnh, cái tỉnh mà trong đó Kinh đô Nam Vang được thiết lập. Nếu ý thương lượng với từng địa phương thì y phải qua bao quá nhiều người.

Ông lớn Tà Keo thì hơi mệt, vì bả lớn Hương chưa thạo địa lý ở đây, quên mất cái tình sẩm giữa đó.

Chẳng những hàng từ Prey Veng đi Tà Keo phải qua tỉnh ấy, mà lão nầy thì sở chân đi ngược về Nam Vang mới mở, theo lời đồ bài của đầu não ngọc thạch.

BÌNH NGUYÊN LỘC

Tờ bao lân sau, không biết người Tàu Nam Vang bởi thuốc phiện từ đâu đưa tới, nhưng tờ đây thì đầu não ngọc thạch quyết ba chiếm thị trường Nam Vang rồi mới đó.

Nhưng bà lớn không ngại vì Nam Vang tuy là ở dưới quyền tất nhiên ông lớn nhưng thật ra kẻ có thật quyền ở nơi mà hàng hoá phải đi ngang qua là thị trấn nhỏ Loeuk Dek, vùng chỉ là một tiền đồn trưởng mà thôi. Nơi đó là quân lý chớ không phải tỉnh lý nhưng vì riêng tỉnh Nam Vang có qua đông tiền đồn nên có quân lý cũng đó một tiểu đoàn chiến cũ.

Bà lớn lại thiết đại yếu và lấn nây là để dàn riêng bà lớn tiền đồn trưởng ở Loeuk Dek, và các vì quan tùy tùng của ông tại chỗ không có đãi bọc khác.

Tờ ngày đầu nhận Tà Keo, ông lớn Danh Eng có gởi thơ chúc mừng ông lớn Thum Chroc ở Loeuk Dek, ông lớn đó có trả lời, nhưng bà chưa gặp mặt nhau. Tình hàng hiệu chi binh của bà cho lắng lên lắm vì không có bạn tuổi thân cùng trong, vì ở đó không có trường Vũ Bị, mà cũng không có chiến hữu vì bà chưa chung vơi đanh vơi ai bao giờ.

Tiệc nây, bà lớn Hương làm nhơn tự hoà, vì các vì quan trong tỉnh trung ương toàn là con ông chúa cả hết thảy. Họ cũng chỉ tay ngang nhảy đã lên làm quan rồi, nhưng bọ phần lớn thuộc hoàng tộc chớ không phải thường dân có đi bụi-ti-đăng cho Pháp ở Nam Kỳ.

Cái sang trọng đặc biệt của người Cao Miên ở hoàng tộc Cao Miên là cái sang trọng của Pháp mà bị cớp mất cách vụng về chớ riêng bọ thì không có gì.

Thế nên, bà lớn Hương vẫn đãi thơ Pháp với 2, 3 chai rượu khác nhau và cho bọ ăn bằng muỗng sắt. Chỉ có bình dân Cao Miên đã chung đụng với Việt Nam mới biết đũa đũa, cho qui vật thì không Hệ nhẩy vọt từ việc bốc món ăn bằng ngón tay lên tới việc dùng muỗng sắt cũng kể thông tri chớ không biết đũa bao giờ.

Ông lớn Thum Chroc cũng ngạc nhiên mà thấy ông lớn Danh Eng lấy vợ Yuồn, y như các ông lớn khác đã ngạc nhiên.

Lấy vợ Yuồn là một đầu hiệu bánh bao, sang trọng, phương chi có vợ Yuồn nây lại phanh nhóng đến tam lý mà sinh đẹp, ấn mặc tuổi tốt lại đứng ra nếp khách như đàn.

Vì đang lúc Thum Chroc với lại đoàn tùy tùng của ông ta đều bất lòng, vui đó, vì khám phá ra chẳng Danh Eng không biết bao nhiêu

Hạ xì quan và tình trang đi theo ông lớn Thum Chroc cũng được sắn sóc cho đầy đủ, nhưng ở một bao riêng mà thôi thông bỏ lên đó mới mơ hồ.

Họ chỉ được nhóng rượu Rhum chế tại tại Chợ lớn, cho không có Hạ xì, không có bao thơ riêng chứ không có sẵn bánh sẵn bánh chưng bọ vẫn thoải như thường — rượu Rhum Chợ lớn đang ngon lắm.

Rồi, thì khi đang lúc Thum Chroc vẫn bà lớn Hương đang cơ cơ mặt mũi qua cho bà lớn vắng mặt và cùng nói là mau qua đã đã là ngày đây chuyển vơi mà đại tướng Phát vang sắp đến.

Ông lớn ở Loeuk Dek, tay thuốc hoàng tộc, không chắc là ông con xa tám mươi đời rồi, nên chỉ sang tạm bà lớn Hương và ông lớn Prey Veng vì chẳng có ap phe nào vì cho bọ đến tiếp nhau chỉ có những nên là lại vội mà thôi.

Bà lớn Hương không thể đợi lâu, nên chỉ ba ngày sau bà đã đi Loeuk Dek để gặp bà lớn Thum Chroc ngay. Bà Hương đi thay Nông Mitra lắm rồi, và bà ấn mặc như người Miên, nên chỉ bà tha không bộ ngồi thì nếp khách.

* * CÒN NỮA

TÂN TRUYỆN

TRỜI MƯA TRONG NẮNG

● ĐẶNG MINH ĐAN ● (tuy hòa)

Cơn mưa ban chiều đã lưu lại trên con bên những vũng nước đục ngầu. Từng bọn trẻ trần trùng chạy ra lội bì bõm, khó khăn lắm tôi mới thoát ra được con hẻm ấy mà không dơ quần áo.

Con đường chính vắng bóng người, hàng cây rũ lá đứng yên sau cơn mưa nhưng vẫn còn giảng đen nghịt. Vài con chó hoang phóng mình qua vũng nước đọng, bàn bền lên tung tóe làm dơ dáo rưỡi bu đen đồng rác giật mình bay vụt ra xa. Tôi vết và nghiêng người tránh...

Lang thang hết phố nầy sang phố khác, tôi cũng chẳng hiểu mình đi đâu với mục đích gì. Buồn chiều chợt nhận được tin Hạ nhỉ chết. Một thoáng sức đông vừa đến lại vụt đi ngay. Tôi không thấy buồn, chỉ thấy một cự trống rỗng có mặt trong tôi. Chiến tranh đã khiến tôi trở nên chai lì và khô khan tình cảm. Nó đã cướp mất của tôi một số bạn bè và hôm nay thì lại đến lượt Hạ nhỉ. Hạ nhỉ không chết vì bom đạn hay mìn như những thằng bạn khác trước kia, mà nó lại nằm chết dưới đôi bánh xe nặng nề thê kệch của chiếc GMC Mỹ, tiếp người ngăn thiệt!

Mới bước sang tối và nó còn đi rong ngoài phố, nó hứa chiều nay sẽ đem cho tôi mượn tiền để trả cho bà chủ nhà, nhưng hãy giờ thì lời hứa đó đã theo nó đi sâu vào lòng đất. Tôi muốn ôn lại đây đủ những hình ảnh của nó, nhưng đầu óc tôi cứ rối nhờ, hình dạng đôi khuôn mặt nhân nhân, cặp mắt sol mỏi và giọng nói the thé của bà chủ nhà. Cả một thằng tôi chỉ có cảm tình với bà một nghy, vào nghy trả tiền trọ. Tôi chả hiểu tại mình vì hay tại bà ấy đã thương thật.

Cón hiện giờ nghĩ đến bà ấy, tôi chợt thấy chán lạ, chả biết lát nữa trở về, bà ấy sẽ đối xử như thế nào. Nhưng thế nào đi nữa, nếu bây giờ có tiền tôi cũng không trả bà mà đã đi phòng điếu cho Hạ nhỉ...

Lúc nầy tôi có đến thăm nó, cả gia đình nó chả một ai đã ý đến tôi, họ cứ bu, bà lon khóc kể bên cạnh chiếc xác cứng đờ của nó. Nó nằm đài trên chiếc divan, mặt giống mão bằng tờ tai chảy đài trên má đã khô, hai mắt nhắm nghiền, gương mặt nhợt nhạt. Tâm ta trắng phủ dài từ cổ đến chân che khuất bộ đồ học trò nhàu nát.

Tuy vậy cái chết của nó còn sung sướng gấp mấy lần cái chết của thằng Tân, thằng Kiêm, hòm vào nhà xác thôi, tôi chẳng nhận ra đứa nào, chỉ đoán là hai đứa thôi...

Thế là tôi mất một thằng bạn thân. Trụ điện mất lạnh, con đường vẻ khuya càng vắng, vài trái bóc chân vàng vọt bám bê lên lão mặt gốc trời, một vài chiếc xe đẩy lính phóng vụt qua đã vọng lại tiếng hát ăn ao ở hợp. Tôi thấy khó chịu, lại đánh nhau đâu đây không có một ngày nào mà không có đánh nhau không có một ngày nào mà không có người chết vì bom đạn.

Ánh điện đường kéo chiếc bóng dài lê thê. Đêi diện với chính mình tôi thấy có đơn hơn bết cứ lúc nào hết. Cũng trụ đèn nay, mới ngày nào chúng tôi chọn làm nơi lý tưởng gặp nhau mỗi tối để nói chuyện vân nghệ, chuyện viển vong hoặc im lặng nhìn thiên hà. Thế mà hôm nay đối với tôi trở thành xa lạ. Huỳnh vừa chết. Thanh đã đi xa chả hiểu khi bay tin Huỳnh chết Thanh sẽ nghĩ sao... Nhưng ngày trước khi chia tay chúng tôi thường nghĩ nhiều về tương lai. Nhưng tương lai của những thằng con trai trong thời chiến thì có gì?

Từ chuyện trong quá khứ xoay vần rồi trở về với hiện tại, một sự chán ngán đè nặng Tôi bỗng muốn ở lại đây, muốn ngồi lại dưới trụ đèn nầy để tìm về những kỷ niệm.

Tôi không muốn trở về căn gác, tôi muốn ngủ một nơi nào khác, bớt chán sát cũng được. Đã trành khuôn mặt bà chủ nhà...

Thành phố đang triển miên trong giấc ngủ nhiều chiêm bao. Con đường trở nên thênh thang...

Cuối cùng, tôi trở về con hẻm lấy lội, tôi ơn Một vài gia đình còn thức khuya đang lao xao bàn về trận chiến. Vài con chó sủa vu vơ rồi chìm vào yên lặng. May mắn cả gia đình bà chủ đều ngủ. Tôi mò lên căn gác quen thuộc nhưn nghĩ vẫn vơ tới Huỳnh. tới Thanh. Tiếng nói chuyện nhỏ dần. Bên ngoài một vài đám sáng bàn chân mộng mị sol lên. Phía xa, một phương trời hực lửa...

CÁO LỖI

Vì ông An Khê bận việc, không viết tiếp được truyện « Vết loang trên triện đốc », chúng tôi xin gác lại một kỳ.

Trân trọng cáo lỗi cùng bạn đọc.

TRUYỆN DÀI GIÁN ĐIỆP QUỐC TẾ

● Phóng tác của TRƯỜNG GIANG

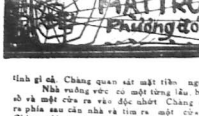

(43)

Lúc chàng phản đòng, thì đã quá muộn. Người Nhựt, sau cái nhảy vọt, đã nhào xuống trên xác của vị tướng Tau. Mặt tiếng nổ chát chúa và gã người lên, rồi đuổi đại ra bắt động.

Trần Minh nổ súng, nhưng vô ích rồi. Người Nhựt chỉ còn là cái xác không hồn. Viên đạn mà gã tự bắn vào đầu bằng khẩu súng lục của ông tướng nạn nhân của gã đã làm vàng mất trong mắt bên trái. Con mắt còn lại mở trừng trừng nhìn Trần Minh bằng ngay.

Chàng đứng yên cái đầu trước ba xác chết nằm vất lên nhau, thanh hình chớp thấp đoạn thông thả ra cửa.

Bên ngoài trời lại đổ đầy đầy mưa.

CHƯƠNG VII

BỨC THƯ KHÔNG CHỜ ĐỢI

Chiếc Ford cả xô ý ầy nổ con hẻm lầy lội, xuống dốc. Trở trên đỉnh đồi, nhưng ngôi nhà đầu tiên xuất hiện trong ánh sáng của mấy ngọn đèn pha. Những ngôi nhà kiến trúc đơn sơ làm Trần Minh nghĩ tới nhà phố ở ngoại ô Đông Kinh.

Chàng cho xe đậu tại một khoảng đường vắng tắt đèn rồi bước ra chàng chỉ mất năm phút để vượt qua ngôi làng đang ngủ yên. Đằng kia, cuối làng, chiếc xô sô đệ quan của hãng Shell nằm bệt trong bóng đêm.

Lúc đó đã gần 2 giờ sáng và trời đã dớt mưa. mặc dầu bầu trời không có lấy một vì sao khi tiết thật lạnh, với một chất giá làm nhỉ da gà.

Trần Minh đi ngang qua trạm xăng và nhận ra ngay ngôi nhà người Nhựt tại vùng tướng Sầm Di đã tiết lộ. Các cửa sổ nhà đều tối om.

Trần Minh rẽ nên bằng qua đường và đứng nép mình vào một góc tối. Chàng lắng tai ngăn ngồng vài phút, nhưng không thấy động tỉnh gì cả. Chàng quan sát mặt tiền ngôi nhà.

Nhà vuông vức có một từng lầu, bốn cửa sổ và một cửa ra vào đặc nhiệt. Chàng đi vòng ra phía sau căn nhà và tìm ra một cửa khác. Chàng tới sát cửa nhưng đứng một đàn bà nào có vẻ bà khoa. Đoạn chàng vẫn luôn luôn mang theo mình như chiếc bùa hộ mạng.

Chàng loay hoay mất ba phút thì cánh cửa từ từ mở ra. Trần Minh tắt đèn và lối - khẩu Radong.

Một lúc sau chàng lại bắt đèn soi lên cửa quả thật nhanh đã nhận định quang cảnh chung quanh. Một hành lang hẹp và trần trụi. Chàng bước đi vài bước và tìm thấy một cánh cửa. Chàng đẩy cửa, nhìn vào phòng. Trên một chiếc bàn vuông, đặt giữa phòng, mấy cái chén và đũa nằm ngổn ngang. Ấn nhìn cũng đã có ba người vừa xong xới đây.

Trần Minh bước vào phòng khám phá ra một cửa khác nữa. Qua lối đó, chàng bước vào một phòng nhỏ bày nơi có cầu thang dẫn lên tầng trên.

Đi lên lầu bây giờ hẳn bước không thích lợi gì. Hải Đăng, nếu vẫn còn bị cầm giữ nơi đây chắc không có một trên đó.

Chàng đẩy một cánh cửa to ở sau chân cầu thang không vợi chủ đích gì, nhưng nhưng gì chàng phát giác ra đằng sau cánh cửa nặng nề đó làm chàng phân khởi. Trong bóng tối lờ mờ, chàng nhận ra vài bậc thang đi xuống.

Trần Minh lần mò bước xuống từng bậc và chỉ đúng lại khi nghe thấy có một giọng nói tắt nghẽn phát ra bằng tiếng Nhựt. Chàng tắp tức tắt đèn và chờ đợi. Giọng nói lại vang lên và lần nầy Trần Minh lật đật quay trở lên thật nhanh. Chàng đi cẩu mở và nấp vào tường, chờ đợi.

(CÒN NỮA)

Lộc Đỉnh Ký

NGUYÊN-TÁC KIM-DUNG — DỊCH-GIẢ HÀN-GIANG-NHẠN

(TIẾP THEO)

CHƯƠNG IV

Ả CUNG NỮ MIỆNG CƯỜI KHÚC KHÍCH

Mấy bữa nay vua Khang Hy sai phái Vi Tiểu Bảo lắm việc cầy đắc lực. Nhứt vua coi gã như cánh tay mặt. Nay đột nhiên nghe Mẫu hậu đòi giờ gã ở lại cung Tờ Ninh thì không khỏi sửng sốt.

Nhà vua thở mọ nỗi một lòng biết thân. Thái hậu tuy không phải là mẹ ruột, song đức vua được Thái Hậu nuôi nấng dạy dỗ từ thuở nhỏ, chẳng khác gì Mẫu thân.

Nhà vua không dám trái ý, mỉm cười nói:

— Tiểu Quế Tử! Mẫu hậu đã sắn lòng thương, sao ngươi còn chưa tạ ơn?

Vi Tiểu Bảo vừa nghe Thái hậu mở miệng yên cầu nhà vua cho gã ở lại với bà, gã đã hồn vía lên mây, tâm trạng hồ đồ, nhưng muốn co cẳng trốn chạy khỏi Hoàng cung, không bao giờ trở lại.

Bây giờ gã nghe Vua Khang Hy nói vậy, cuống quít tâu:

— Dạ dạ! Nô tài xin tuân mệnh.

Đoạn gã dập đầu bình bình nói tiếp:

— Đa tạ hồng ân của Thái hậu. Đa tạ đại đức của Thánh thượng.

Thái hậu cười lại hỏi:

—Sao? Ngươi chỉ muốn phục thị Hoàng thượng chứ không ưng chịu ta phải chăng?

Vi Tiểu Bảo tâu:

— Châu hầu Thái hậu hay phục thị Hoàng thượng cũng vậy thôi. Nô tài chỉ biết một dạ trung trinh, hết sức tuân theo mệnh lệnh mà làm việc.

Thái hậu nói:

— Vậy là hay lắm! Từ nay công việc ở ngự thiện phòng ngươi không phải phụ trách nữa, chuyên ở cung Tờ Ninh với ta mà thôi.

Vi Tiểu Bảo tâu:

— Dạ dạ! Đa tạ ơn của Thái hậu.

Vua Khang Hy thấy Thái hậu lấy mất Vi Tiểu Bảo, trong lòng bịn rịn không vui. Ngài nói mấy câu chuyện thông thường nữa rồi cho từ về cung.

Vi Tiểu Bảo theo nhà Vua ra cửa. Thái hậu gọi giựt lại:

— Tiểu Quế Tử! Ngươi ở lại đây, đề người khác đưa chân Hoàng Thượng. Ta có việc giao cho ngươi đây.

Vi Tiểu Bảo dạ một tiếng, ngước mắt ngó sau lưng nhà Vua ra khỏi cung Tờ Ninh, bụng bảo dạ:

— Nhà vua ra đi chuyến nầy là không bết rồi! Chẳng biết đến bao giờ mới thấy mặt lòng nhau?

Thái hậu ngồi khoan thai uống trà, mắt vẫn ngó Vi Tiểu Bảo thấy gã sợ sệt quá chừng.

Hỏi lâu Thái hậu mới hỏi:

— Thằng cha lên Ngũ Đài Sơn bán bánh bao bao giờ mới trở lại Bắc Kinh?

Vi Tiểu Bảo tâu:

— Nô tài cũng không biết.

Thái Hậu lại hỏi:

— Bao giờ ngươi đi gặp bà?

Vi Tiểu Bảo bán bả đáp:

— Nô tài đã ước hẹn với bà trong vòng một tháng sẽ lại gặp nhau, nhưng lão nầy không ở Thiên Kiều.

Thái hậu hỏi:

— Không ở Thiên Kiều thì ở đâu?

Vi Tiểu Bảo đáp:

— Hãn bảo đến lúc bảy giờ sẽ tìm cách thông tin cho nô tài.

Thái hậu gật đầu nói:

— Vậy ngươi ở trong cung Tờ Ninh chờ tin tức hẳn.

Bà vốn tay mật cái. Mặt ả cung nữ từ trong nội thất đi ra. Thị chừng 15, 16 tuổi, thân thể đầy đà, chân bước mau lẹ. Mặt trên như vành trăng luôn luôn cười toe toét ra kiểu con người vui vẻ. Thị nhìn Thái Hậu khom lưng vấn an.

Thái hậu nói:

— Tên tiểu thái giám nầy là Tiểu Quế Tử vừa lớn mặt vừa lớn cán, song ta vẫn thích gã.

À cung nữ miệng cười tươi:

— Dạ! Vị tiểu huynh đệ nầy quả nhiên con người thông minh mẫu tiếp Tiểu huynh đệ! Tên là Liễu Yến. Ngươi kêu ta bằng tỷ tỷ, nghe!

Vi Tiểu Bảo ngẩn ngơ:

— Con mụ nầy! Tỷ tỷ cái gì mà mập như bao quay!

Nhưng ngoài miệng gã cười vui đáp:

— Dạ! Liễu Yến tỷ tỷ! Danh dự của tỷ tỷ hay quá. Người tỷ tỷ đẹa thuốc như cánh hoàng lan. Chân tỷ tỷ thoăn thoắt mau lẹ chẳng khác gì chim Yến.

Trước mặt Thái hậu những cung nữ cũng thái giám khác khi nào dám mở miệng nói nửa câu đùa cợt như vậy. Nhưng Vi Tiểu Bảo biết rõng không sao. Nhưng cau nầy nói cũng vậy mà không nói cũng vậy.

Liễu Yến cười khúc khích nói:

— Tiểu huynh đệ! Cái miệng ngươi bẻo lẻo quá!

Thái hậu xen vào:

— Miệng gã bẻo lẻo mà chân gã cũng lẹ lắm. Liễu Yến! Ngươi có cách gì khiến cho gã đừng chạy loạn lên trong Hoàng cung không?

Liễu Yến tâu:

— Xin Thái hậu giao gã cho nô tài để nô tài coi quản là xong.

Thái hậu lắc đầu đáp:

— Con khỉ nầy chạy lên lẫn, ngươi coi gã không được đâu. Ta phái Thụy Đồng kêu gã đến. Vậy mà gã dùng hoa ngôn xảo ngữ khiến cho tên tiểu quỉ nhát gan Thụy Đồng sợ quá phải chạy đi. Lần sau ta phải bốn tên thái giám truyền gã đến, gã liền cầu kết với bọn thị vệ hạ sát bốn tên thái giám của ta. Sau nữa ta lại phái bốn người đi, không biết gã dùng thủ phép gì mà giết chết được bọn Đồng Kim Khôi.

Liễu Yến tâu lưỡi luôn miệng tiếng, cười nói:

— Trời ơi! Tiểu huynh đệ! Thế thì ngươi liều lĩnh thật! Nhưng đối phó với ngươi cũng chẳng khó khăn gì.

Đoạn thị quay lại tâu Thái Hậu:

— Bẩm Thái hậu! Nô tài xem chừng chỉ còn cách chặt đôi gã cho gã đi là gã phải ngoan ngoãn nằm im. Có thể mới yên tĩnh được.

Thái Hậu thở dài đáp:

— Ta nghĩ cũng chỉ còn có cách đó.

Vi Tiểu Bảo tung mình nhảy vọt ra cửa đùng tuốt.

DỌA CHẶT CHÂN RỒI HẢM KHOÉT MẮT

Chân trái gã vừa bước qua cửa, đột nhiên đa đầu cứng nhắc, mốc tóc dưới sam của gã bị người nắm chặt. Trái tim đau nhói, một bàn chân đạp lên ngực gã.

Vi Tiểu Bảo đập thân nhìn lại thấy bên chân nầy lớn vẻ mập xỏ giày mầu bằng thêu hoa vàng. Tế ra bên chân Liễu Yến.

Đang cơn nóng nảy, Vi Tiểu Bảo cất tiếng thét mạ:

— Con đượi thối tha nầy! Cả buồng cái thối tha của mi ra không?

Liễu Yến nhà thêm kình lực ở bàn chân. Mười mấy rẻ xương sườn trước ngực Vi Tiểu Bảo bật lên những tiếng lách cách, cả hơi thở cũng co hồ bị ngẹt.

Bỗng nghe Liễu Yến cười nói mốc bọng:

— Cặp gò của ngươi thơm quá, ta muốn chặt ra để ngửi.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

— Mụ điên giả nây cần bàu ta thầu xương. Chắc mụ chặt chân ta rồi phải ngồi ngẫm phải mấy tay cao thủ theo lên Ngũ Đài Sơn để sát hại Thụy Đồng. Nhưng trên đời làm gì cho Thụy Đồng nữa mà kiếm? Việc khẩn yếu trước mắt là ta phải tìm cách nào giở lại đôi chân. Bây giờ ta có sợ hãi cũng vô ích, phải đùng mồi nhờ mới xong.

Gã nghĩ vậy liền lạnh lùng nói:

— Thái hậu! Thái hậu chặt chân nô tài chẳng ăn thua gì, đã có chặt cụt đầu thì con người Tiểu Quế Tử nầy bất quá chẳng chết ngắc đi mất một khúc. Cả điều đáng tiếc là phụ Thập nhị chương kinh... ha ha...

Thái hậu vừa nghe Vi Tiểu Bảo nói đến bốn chữ Thập nhị chương kinh đang ngồi đứng phất dậy hỏi:

— Ngươi bảo sao?

Vi Tiểu Bảo đáp:

— Nô tài nói là còn để lại mấy bộ Thập nhị chương kinh, không khỏi có điều đáng tiếc.

Thái hậu truyền bảo Liễu Yến:

— Buông tha gã đậy.

Liễu Yến nhắc chân trái lên rồi khỏi trước ngực Vi Tiểu Bảo rồi đứt xuống đuổi người gã bất một cái cho mình gã tung lên. Đoạn thị vươn tay trái ra nắm lấy cổ gã nhắc bổng lên không rồi giảng mạnh xuống.

Vi Tiểu Bảo bị Liễu Yến bành bạ như một đứa trẻ nít, không kháng cự được chút nào.

Gã toan cất tiếng thét mạ:

— Con đượi thối tha nầy!

Nhưng lời nói vừa ra tới cửa miệng, gã sợ quá lại nuốt vào bụng.

Thái hậu lại hỏi:

— Pho Thập nhị chương kinh nào đó, ngươi nghe ai nói tới?

Vi Tiểu Bảo đáp:

— Cặp gò của nô tài sắp bị Thái hậu chặt rồi, nô tài cho nói làm chi nữa? Thái hậu là có vay có trả. Nô tài mất chân cụt đầu thì Thái hậu cũng không lấy được Thập nhị chương kinh.

Liễu Yến nói xen vào:

— Tiểu huynh đệ! Ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn phúc đáp Thái hậu là hơn.

Vi Tiểu Bảo hậm hực đáp:

— Phúc đáp cũng chết mà không phúc đáp cũng chết, thì cho phúc đáp làm chi? Đã ta có bị bao nhiêu hình phạt ta cũng không sợ.

Liễu Yến nắm lấy tay trái gã cười nói:

— Tiểu huynh đệ! Những ngón tay của Tiểu huynh đệ nhỏ mà dài coi xinh gớm!

Vi Tiểu Bảo đáp:

— Bất quá người chết cụt ngón tay ta là cùng chứ có chi.

Gã chưa dứt lời, bỗng mấy tiếng rắc rắc khẽ vang lên. Gã đau tâm can là lên một tiếng:

— Úi chao!

Người Liễu Yến đã dùng hai ngón tay kẹp chặt ngón trỏ tay trái gã lắm cho gãy mất một đốt.

Gã gắt bẻo mặt miệng cười ty toét bề ngoài có vẻ thà ăn đã thào nát bụ thì vào độc như vậy. Lưỡng lực đạo ở ngón tay thị càng ghê gớm! Hai ngón tay thị kẹp tưởng chừng muốn rã kim sắt.

Vi Tiểu Bảo bị vỡ nát đau quá. Nước mắt đầm đìa, gã khóc lên:

— Thái hậu! Thái hậu mau mau giết nô tài đi. Con mụ pho Thập nhị chương kinh kia thì chỉ như mèo ngồi thấy lưỡi cá mà không được ăn đăng hồng lấy nữa.

Thái hậu đã đành gã:

— Hễ ngươi đem sự thực về sự Thập nhị chương kinh nói rõ cho ta hay thì ta tha mạng ngươi.

Vi Tiểu Bảo đáp:

— Nô tài không cần Thái hậu tha mạng. Vụ kinh sách nầy nô tài chẳt định không nói.

Thái hậu chau mày tự nghĩ:

— Thằng lỗi nầy rất quật cường! E rằng dùng cực hình cũng uổng công. Gã đã nhất nhứt Thập nhị chương kinh thì chắc gã biết trong đó có nhiều chi tiết trọng đại. Bây giờ muốn gợi gã để lấy được khẩu cung là một việc rất khó.

Thái hậu ngẩm nghĩ hồi lâu rồi chậm rãi nói:

— Liễu Yến! Nếu gã không nói thì ngươi móc cặp tròng mắt gã ra.

Liễu Yến đạ một tiếng rồi cười bảo Vi Tiểu Bảo:

— Hay lắm! Tiểu huynh đệ. Ta hãy móc mắt trông mắt của ngươi trước. Trông mắt ngươi rất linh động. Nó vừa đen vừa trên mà bây giờ ta móc ra thành sẩu quá!

Thị nói rồi phóng ngón tay cái vào mí mắt bên phải gã khi ấn một chút.

Vi Tiểu Bảo thấy con mắt bị đau kinh khủng, đành chịu khuất phục la lên:

— Đừng móc mắt nữa. Để ta nói!

Liễu Yến buông tay ra mỉm cười nói:

— Có thể nói là đã bạt ngoan ngoãn. Ngươi nói lẹ đi. Thái hậu thương người lắm.

(Xem tiếp trang 6)

Cáo lỗi

Hôm nay mấy bạy HongKong mang đến cho chúng tôi 3 bài «Lộc Đỉnh Ký», chúng tôi đăng hết đi bạn đọc theo dõi không bị gián đoạn. Vì vậy, chúng tôi xin tạm gác một kỳ loạt bài Vàng Trời Quê Hương. Trân trọng cáo lỗi cùng bạn đọc.

Đau mắn, mệt xanh
Cần phải uống
BÁ-ĐẢ SƠN-QUÂN TẤN VÕ-VĂN-VÂN
MANH TỦ CUNG, TRỪ HUYẾT, BAO
TIỆM THUỐC ĐÔNG-Y NÀO CÙNG CÓ BÁN

Từ Nhà kho Quán Ven Đường (chủ quán Huỳnh Chiếu Đẳng)

LỘC ĐÌNH KÝ

(Tiếp theo trang 5)

CÔ NGƯỜI SAO LẠI MỘC ĐẦU HEC

A: Tiểu Bảo giơ tay lên đội mũ, chớp lưu mấy cái rồi nhìn mặt ai lại, gì người đây nhỉ LiênYên mặt hồi rồi lắc đầu nói :

— Hông rồi ! Hông rồi !...

Liên Yên hỏi :

— Cái gì hông rồi ? Thái dùng lâm bệ lâm tịch nên ! Thái bảo vô bài điều gì, người cô thực mà tên đi !

Tiểu Bảo đáp :

Trông mặt bên này của ta người lâm bư sáu, bắt gặp tông cái gì ? cũng biểu hình hết trọi. Ta thấy người thân hình là của người mà sao trên cổ lại mọc cái đầu heo vòn lên vòn mập ?

Liễu Yên vẫn không tức giận người tự tuổi bái :

— Nhơ thế cũng được chớ sao ? Ta muốn chọn cô cái trông mặt bên trái người cho hư nết.

Vi tiểu Bảo lôi lại một bước đáp :

— Người đừng lâm thế. Ta cần cu người.

Cả nhân mặt bên trái lại, mở mắt bên phải coi Thái hạn nhi cũng lắc đầu quầy quậy.

Thái hạn tức giận vô cùng, bụng bảo dạ :

— Thằng tiểu quỉ này nhìn mặt mắt nhìn Liễu Yên hiểu tiếng cô chỉ mọc đầu heo. Hãy giờ gã lại cùng người ta bằng cách đó, miệng gã không nói ra nhưng chẳng hiểu trong lòng gã thầm mụ ta thế nào ? Chắc gã lại muốn nói tiếng cô ta mọc cái đầu giống tức chính gã đây.

Liễu Yên hỏi lại ngay :

— Lấy Yên ! Người mốc trông mặt gì ra đi đế gã hết ngỗ lại ngỗ tôi.

Vi tiểu Bảo nói lại :

— Mặt không trông thì lâm sao lấy được Tử thập nhị chương kinh cho Thái hạn ?

Thái hạn hỏi lại ngay :

— Người có pho Tử thập nhị chương kinh nào ? Pho đó bây giờ người để đâu ?

Vi tiểu Bảo đáp :

— Pho này Thượng Đăng dựa cho mà tài. Y dặn mà tài phải giữ lấy và cất vào nơi nơi thật kín đáo. Y nói : «Tiểu Quỉ Tử huynh đệ ! Trong Hoàng cung rất nhiều người muốn hại người. Nếu sau này người có bị nào hoặc bị chặt chân hay bị mốc mắt thì pho kinh này rất đáy trở đi nhưng cho Anh sáng mặt trời nữa. Người nào đã bại người tay ác mà cũng chẳng được coi bộ kinh sách qui báu này, thì cũng chẳng khác gì bế đui mù. Cái đó hãy bảng mình lâm mình chịu».

Thái hạn không tin là Thượng Đăng đã nói câu này, nhưng bề cai bản đã xử tử một người quốc thích Mãn Châu lấy được pho Tử Thập nhị chương kinh là chuyện có thật.

Thái hạn thấy Thượng Đăng đã nói câu này, nhưng bề cai bản đã xử tử một người quốc thích Mãn Châu lấy được pho Tử Thập nhị chương kinh là chuyện có thật.

Thái hạn nghĩ thầm : Thượng Đăng đã nói câu này, nhưng bề cai bản đã xử tử một người quốc thích Mãn Châu lấy được pho Tử Thập nhị chương kinh là chuyện có thật.

Thái hạn hỏi lại ngay :

— Người có pho Tử thập nhị chương kinh nào ? Pho đó bây giờ người để đâu ?

Vi tiểu Bảo đáp :

— Pho này Thượng Đăng dựa cho mà tài. Y dặn mà tài phải giữ lấy và cất vào nơi nơi thật kín đáo. Y nói : «Tiểu Quỉ Tử huynh đệ ! Trong Hoàng cung rất nhiều người muốn hại người. Nếu sau này người có bị nào hoặc bị chặt chân hay bị mốc mắt thì pho kinh này rất đáy trở đi nhưng cho Anh sáng mặt trời nữa. Người nào đã bại người tay ác mà cũng chẳng được coi bộ kinh sách qui báu này, thì cũng chẳng khác gì bế đui mù. Cái đó hãy bảng mình lâm mình chịu».

Thái hạn không tin là Thượng Đăng đã nói câu này, nhưng bề cai bản đã xử tử một người quốc thích Mãn Châu lấy được pho Tử Thập nhị chương kinh là chuyện có thật.

Thượng Đăng vì bảo là đã học sách sẵn kỹ trong phủ vị quốc thích đó mà chẳng thấy kinh sách đâu. Tả sa bản đã đầu đi làm chia riêng.

Thái hạn nghĩ vậy vừa tức giận vừa mừng thầm. Bà tức giận vì Thượng Đăng là con người gian trá, bề mặt ở chỗ đã thâm thính ra được pho kinh kia.

Bà nói :

— Đã vậy thì được «Liễu Yên» Người đã thao tên tiếng quí này lấy kinh sách về cho ta. Nếu pha kinh đó mà không phải là của giả ta sẽ thả mạng cho gã và giao trả gã về nơi Hoàng đế. Vinh viễn không cho gã đến cung Tử Ninh nữa để ta khỏi bực mình.

Liễu Yên nắm lấy tay phải Vi Tiểu Bảo cười nói !

— Chúng ta đi thôi !

Vi Tiểu Bảo đấy mạnh tay một cái bắt ra nói :

— Ta là trai, người là gái mà đến đâm nhau thế nây thì cho ra thể thống gì nữa ?

Liễu Yên chỉ hỏi hợt nắm lấy bàn tay gã, ngờ đâu người đấy nắm tay thị dường như có sức hút mãnh liệt gần chặt vào bàn tay gã. Gã lấy mạnh mà vẫn không thoát ra được.

Liễu Yên cười hỏi :

— Người là trai ư ? Đã người đứng là nam rõ bản, cũng chỉ là một tên tiểu quỉ bé nhỏ chưa đáng con ta.

Vi tiểu Bảo đáp :

— Phải rồi ! Người muốn lâm mà mà ta thì đã biết mà người và mà ta cũng cùng một loại như nhau.

Liễu Yên cố biết đăng nói vòng quanh để mắng thị là con nhà đĩ điếm. Thị cười khác khích nói :

— Bảo cô người là Hoàng hoa khuê nữ, người cho cô nói cán.

Thị nói rồi kéo tay gã ra ngoài cửa.

Ra tới sảy hành lang, Vi Tiểu Bảo xoay chuyển ý nghĩ chế mong tìm được điệp kế gì thoát khỏi bàn tay Liễu Yên.

Thành quen trên thế cực kỳ sắc bén của gã cái trong ống giầy, gã thò tay trái xuống toan rút ra nhưng lại nghĩ :

— Con đợi nó về công rồi cao thâm, dù cả hai tay mình đều có thể giết chưa chắc đã đâu lại với thị được với ba chiêu.

Rồi gã lẩm bẩm :

— Con mụ nó ! Chẳng biết con bao mập nay ở đâu rồi? Hàm trước mụ điểm gã cùng lão con của đông thủ, thất địch con bao cái cây chưa đến Tử Ninh cung, không thì nó đã ra tiếp tay mụ điểm gã và lão con của phái chết ngay tập tức. Đăng là con bao cái nay mới đến cung vài ba bữa. Không thì sao mấy hôm trước mụ điểm gã lại không sai nó đi giết ta mà chính mụ phải đi đăng thủ.

Gã nghĩ tới đây, đột nhiên trong lòng nẩy ra một kế hoạch, đầu Liễu Yên đi theo hướng đông về phía ngự thư phòng ở cạnh Cao Thanh Cung.Gã cho rằng hiện giờ chỉ con có cách cầu Vua Khang Hy cứu mạng. Gã hy vọng Liễu Yên mới tới đây chưa bao lâu, và không quen thuộc đường lối cung điện trong Hoàng cung.

(CÒN NỮA)

Sắp chiếu nay mai

TẠI RẠP LỚN CÓ MÁY LẠNH

REX—VĂN-HOA (Đakao)

Cuốn phim Việt Điểu tiến của COSUNAM FILMS thực hiện, Một mối tình đầy nước mắt của tên anh chị sống trong xã hội «lề đường», đã được phóng tác theo cuốn tiểu thuyết bán chạy nhất của NGUYỄN THỤY LONG.

Một phim hay nhất, ngỗ ngáo nhất, tình tứ nhất,

in tại nhà in riêng của CẤP TIẾN
242 ter, Phan Đình Phùng—SAIGON
Chủ nhiệm : VÕ VĂN ỨNG
Quản lý : PHẠM VĂN BỆ

Bí mật ? Bạt mí...

(Tiếp Theo Trang 1)

★ Bắt với sự việc tiến Xa Thì nghĩ rằng lăng bảo chứng ta anh nào lại không quáng khi đem nên thị ! Ông ngoại nhỏ là một ông tướng đương quyền. Đây một ông tướng quả thật là một trích dự cho những lâm bảo nghĩa biết các và chỉ có cây viết Bic lâm vô thì. Nhưng khi chúng ta phê giấy chuyển cho thiên hạ cho bà mình địch ky thì quả là việc không nên lâm, đã cho đó là một ông tướng ti nhơn.

★ Và trong là thơ gửi cho Trưởng Trí có một đoạn văn ấy cũng đáng cho chúng ta ngẫm ý «Là một cấp chỉ huy quân sự, từng lâm lâm qua bao nhiêu thăng trầm lịch sử, chẳng biết nhiều rất sa địch mạnh của đất nước. Thì không chỉ quan, ngay hiện, tôi sẵn sàng đến nhận những phê phán, chỉ trích vì nhân vô thập toàn, nhưng chỉ trích thẳng thắn, nhằm giúp bạn giúp cũng được cả nữa, thay vào khích và xúng đáng là khích phấn hướng dẫn đó hơn, của đó tự quyền của trọng của cấp trên đã đề cập.

Đọc đoạn thơ ngắn này Xa Thì cảm thấy thâm thía và bối rối khi nghĩ đến một ông Thiếu Úy Quân Cảnh Tư Pháp nào đó lại lâm trích với Nhật bản Đại Ý, thì bắt kết nhau viên tử bao nhiêu.

Những nên lời phê của được thực hiện. Saigon sẽ cố gắng đáp ứng.

Không sửa đổi hiến pháp và S Dzu sẽ không được phép ứng cử TT

Tin UPI cho biết trong cuộc phỏng vấn trên, TT Thiệu đã trả lời «không» khi được hỏi sẵng ông có sửa đổi hiến pháp của VNCH để cho phép chính quyền và các quan điểm chính trị đi bầu có thể ra ứng cử được. TT Thiệu cũng bác bỏ sự kiện cho rằng quân sự Trương định Dzu, người vừa từ bỏ cuộc bầu cử TT năm 1967 có thể được phép ra ứng cử. Lưu ý Dzu đã bị giữ tù cuộc cách kích Tết Mậu Thân đến nay.

Chưa quyết định tái ứng cử Tổng Thống

Riêng về phần ông, TT Thiệu cho biết ông chưa quyết định có tái ứng cử hay không. Năm tới khi cuộc bầu cử được thực hiện, ông sẽ quyết sẵn lại sau đó khi được nhóng gì.

TT Thiệu nói rằng các cuộc biểu tình chống Mỹ của sinh viên thì là việc lâm của một thiểu số, những nó có là tạo được tình hướng đáng kể trong khối quần chúng.

ĐỘ Liễu-Minh.

TIẾP THEO D TRANG 1

Đang lúc Đại Đức Tâm Hải triển bày thì đoàn Phó Tỷ Cảnh sát Quận 10 xuất hiện trong phòng họp yêu cầu ngưng ngay cuộc sắt chuyện và họp bàn, đồng lúc ra phân đối, đưa thuốc các ông cảnh sát ra khỏi phòng họp và yêu cầu bàn đề chức tiếp tục cuộc nói chuyện. Đại Đức Liễu Minh nhiều lần kêu gọi Phật tử nên bình tĩnh, chưng by vào ăn ở là lối chiến cho khó nghe.

Sau đó Đại đức Liễu Minh cho biết trong Hiến pháp không có điều luật nào cấm người ta họp bàn, do đó Cảnh sát có quyền là làm biên bản, nhưng cuộc họp bàn vẫn được tiếp tục. Lập biên bản đang mình vẫn tiếp tục cầu Đại đức Liễu Minh kỷ, Đại đức trả lời rằng không được phép của Giáo hội sau đó Cảnh sát rút lui ra khỏi chùa.

Tại Cồn Sơn cọp biến ra bò

Sinh viên Trần văn Long tiết lộ rằng, tại Cồn Sơn chuồng Cọp bay chuồng Bò vì cũng như chú thân bị giam dưa bị người đó.

Riêng chuồng Bò thì có rộng hơn, nhưng nóng hơn và lộ thiếu nên thường bay ăn cơm lộp sốt cái bụi từ quanh quyền vào.

Anh Long cho biết thêm, tù nhân Cồn Sơn thường phát động các cuộc trình đầu đòi hỏi cải thiện đời sống tù nhân. Hình thức thường được đang nhất là Tuyệt thực, và tự tuyệt thực mà tù chính Hồ văn Chính đã chết tại nhà giam Cồn sơn ngày 5-5-70 vừa qua. Sinh viên nay xác nhận trong các chuồng cọp có tù binh Bắc Việt bị giam giữ, và chính anh là người cung cấp «tài liệu» cho phái đoàn Dân biểu Mỹ ra Cồn Sơn thăm phá ra «chuồng cọp».

Kêu gọi và đòi hỏi

Dịp này, đại diện Ban Liên lạc thân nhân Tù đưa ra lời kêu gọi và đòi cơm ăn, thăm nhà, bị giam giữ bây liên lạc với Ủy Ban tại Tổng Hội Sinh Viên Saigon, 207 Hồng Bàng, đã SV cam thiệp với chính quyền trả tự do những người bị giam giữ qua lại, qua bao tù mà chưa được cứu xét. Ủy Ban đưa ra lời kêu gọi đồng bào hãy gởi cơm nuôi người 1 gói muối ăn và thuốc đã Ủy Ban gởi ra Cồn Sơn vào tháng tù.

Đại diện tù nhân, SV Long, đọc bài Tuyên cáo gồm 5 điểm :

1) Chính quyền VNCH và Mỹ hoàn toàn chịu trách nhiệm về tù nhân bị giam giữ.

2) Yêu cầu chính quyền trả tự do cho 400 tù nhân Cồn Sơn vừa được đi chuyển về Chí Hòa.

3) Yêu cầu các Tòa giáo liên tiếng đòi hỏi chính quyền thả các Tù đã bị tù vì chống việc đi tính.

Sao lại rắc rối đối với báo chí ?

Sau đó, BTC cuộc họp bàn đã đánh cho anh em bao chí đặt một số câu hỏi.

Tuy nhiên, trước 2 câu hỏi sau đây đã làm cho BTC lúng túng và đã cố thái độ không đáp với thái bao.

1) Chúng tôi có quyền bao giờ ? Pháp, Nhật hay thôi nào ?

2) Các anh nói về cực hình tại Cồn đầu nhìn vậy, các anh có nghĩ gì về những cực hình tại các nhà giam miền Bắc hay không ?

Hai câu hỏi trên gây khó khăn cho SV một số SV đã là o ơn nhìn và đôi đuổi nhà báo ra ngoài. Một số kỹ giả, trước thái độ thách thức đó đã bắt bình và lượt đường bỏ ra về. Đã bao giờ đã vô đây điều SV trên bao chế tọa ngồi lời xin lỗi. «Chúng tôi không mụ ý bao chi nhưng bao nên không đúng quan điểm của chúng tôi thì cũng tiện ra vậy»...

1GS Toán Lý Hóa

TIẾP THEO G TRANG 1

Thầy bị cản lặng lẽ nên thành không trả lời ông tôn nói tiếp : Nếu tôi lâm thì sẽ loại xe biện bộ cho bị cản bom nay, trước kia cũng là 1 học trò ưu tú của bị cản đã nên sự nghiệp, thật là nếu mai nên bị cản cũ tiếp tục lâm cái công việc nay? Rồi ông tôn bắt bị cản : Lúc đã bắt ra vụ nay bị cản bị giam bao nhiêu lâu mới xét được vụ đó tội ?

Bị cản thầng thốt trả lời : 2 tháng rưỡi. Sau bài «mo ran» của Ông Tôn tiếp đến lời bào chữa của luật sư Phan thị ngọc Trân với 1 lập luận chặt bắt nghĩ đến tên thầy bông cho giáo sư Minh vì nghi vấn Nhưng thà vẫn xác nhận tội trong và tuyên bố chấp nhận sự không tố cáo bà bị cản bị khuyết tịch ngày 31-3-70. Phạt bị cao 2 tháng tù giam.

NHẮN TIN GẤP

Anh Đông, tôi cần gặp anh gấp vào những ngày trong tuần lễ tớ 21 đến26-7 tại nhà trăng đã bảo chuyển lên ấn ở Đà Nẵng — Quảng Nam.

NGUYỄN VĂN LONG

Cộng quân

TIẾP THEO B TRANG 1

Tướng Chapman không tiết lộ chi tiết nào về việc rút thêm binh TQ LC Hoa Kỳ ra khỏi, quân khu I trong kế hoạch rút 50 ngàn quân Mỹ. Tướng Chapman nói rằng 3 tháng Ông chỉ nói rằng thời khóa biểu cho cuộc rút quân đã lâm mang vì chiến thuận và vài đơn vị TQLC vẫn tăng I được rút về Hoa Kỳ.

Tiếp tục tảo cộng giữa Đà Nẵng và biên giới Ai Lao

Trong khi đó, người tin quân sự cho biết trong nỗ lực tảo tan các kế hoạch công kích của cộng quân tại Quảng Khu I,cuộc hành quân của 8 ngàn binh đang mình vẫn tiếp tục thực hiện trong khu vực giữa ĐN và biên giới Ai Lao. Các phái đoàn B52 đã tập trung nhiều phi vụ oanh tạc ác liệt tại vùng này.

Các binh đoàn mình vẫn chủ đạo xử trăng sự yếu ớt của địch trong khi cuộc hành quân tiếp vẫn tuần lễ thứ hai.

Trong khi đó, trên vùng cao nguyên BMOVN tiếp trong khu rừng nói ở phía Bắc Buôn ương và buôn gần Cam đã đụng độ ác liệt với Cộng quân hàm Chí Nhật và tịch thâu được một số khí đạn được và lương thực không đã.

NHỮNG KẺ LẠM DỤNG

TIẾP THEO E TRANG 1

Nhà hàng, quán ăn cùng bị... «ăn quịt»

Song song với các người tin trên thì hiện nay các chủ hàng, quán ăn cũng bị ngán «ăn quịt» và lâm tiền. Những tên này thường giả dạng quân nhân hoặc thường bạch áo áng vào các nơi đó ăn uống lại cho bành bang nhân cùng và đặp phá đồ đạc.

Đưng trước sự lộng hành đó, các chủ nhân đã than trời, Vì sợ bị sẽ dụng chạm đến tập thể thương phế binh, nên các ông nhân chỉ cần bắt kẻ gây đến hoặc phá phá.

Nhất là trong mấy lúc sau nay, các cơ quan công quyền đã lâm lâu bao bơi rất sức vô việc rảnh.

Không biết những việc này đã đến tai HPBVN chưa ? Và các UBTĐ BQSPB sẽ làm gì với các phần tử mạo nhận hoặc lạm dụng danh nghĩa phế binh nay ?

XEM TRANG 5
Vùng Trời Quê Hương

LẬP TRƯỜNG

(Tiếp Theo trang 1)

Sự thiếu rõ. Vì người gốc của chiến tranh là Bắc Việt lại được xem là bài khá xâm phạm thì lâm sao giải quyết chiến tranh ? Nhưng một khi đã đề bị lên tuyến xuất phát thì lý do nào ngăn cản chúng ta đánh thẳng ra Bắc ?

Tất cả vấn đề là chỉ bài một chiến thắng ngoài vòng chiến hiện tại, để một giải tại thực tiễn nào.

Định thắng ra Bắc — vì là chuyện quốc giải pháp quân sự — đặt cho chúng ta vấn đề thêm quan trọng. Giải sử là lực chiến tranh gì có được và chúng ta đánh bại chế độ quân đội Bắc Việt, chúng ta sẽ lâm gì trước một cuộc chiến tranh du kích trường kỳ tại Bắc xuống Nam ? Và sau Trung Cộng nhảy vào nhóng chiến ?

Chỉ trên khía điểm quân sự thuần túy, việc đề bộ ra Bắc đem đến những hậu quả khó đo lường. Chưa kể những rắc rối ngoại giao và dư luận Hoa Kỳ cũng như dư luận thế giới thì chắc chắn một chiến lược ngày hiểu như vậy. Hơn nữa, nhất lại thiết gian quan, chiến lược ấy đã không được lại vì Tổng Thống Hoa Kỳ chấp thuận. Với những cuộc oanh kích Miền Bắc, Tổng Thống Jonhson đã nghĩ đến ngăn gốc của chiến tranh nhưng đó chỉ là một cuộc tấn công bạo chế. Và cuộc tấn công bạo chế Ký lại bị bưu vào đầu năm 1968. Với chủ thuyết Nixon về Việt Nam cũng thêm những khó khăn nội bộ Hoa Kỳ, chiến lược tấn công «ngoại gốc của chiến tranh khó có thể quan niệm được.

Chúng với nhân xét vừa nêu và những dự kiện cụ thể của bài có quốc tế, chúng ta đều phải đặt khoát tư tưởng và can đảm chấp nhận một quan niệm rõ ràng về chiến lược : đó là chiến lược Hòa Bình.

Thế nào là một chiến lược cho Hòa Bình ?

Vấn đề hôm nay

(TIẾP THEO TRANG 1)

A: cũng cho rằng hàng ngày Quân đội vẫn thường nhắc nhở các cấp quản nhân triệt để tuân hành quân phòng quân kỷ Sáu điều tân niên của tổng binh ủy, 5 điều tân niên của cấp chỉ huy quân đội VNCH những lời nhắc nhở đó đã ít xảy ra vào tân khóa các cấp quân đội. Do đó những trường hợp lạm dụng danh nghĩa nhân tiện phải chăng là một hai mươi phái hoại vì tên quân đội Việt Nam Cộng Hòa.

Người ta công có thể cho rằng sự tân tân nói trên là một sự thái độ là hành động vô kỷ luật của 1 số nhỏ quân nhân và không thể gán ghép chung cho toàn thể quân đội. Những rốc thay trong quân đội hàng ngày, đâu chẳng chỉ ở cấp thấp những ai sống gần mình và phần đông qua những điều mà người ta làm phương hại đến đời sống hàng ngày của bạ hoặc làm cho chúc sống của bị hạnh phúc, vậy ai làm ấy.

Cho nên vấn đề nêu ra trên nhằm nhằng nó lại trực tiếp ảnh hưởng đến sự đời sống hàng ngày của dân phòng quân kỷ Sáu điều tân niên của tổng binh ủy, 5 điều tân niên của cấp chỉ huy quân đội VNCH những lời nhắc nhở đó đã ít xảy ra vào tân khóa các cấp quân đội. Do đó những trường hợp lạm dụng danh nghĩa nhân tiện phải chăng là một hai mươi phái hoại vì tên quân đội Việt Nam Cộng Hòa.

Người ta công có thể cho rằng sự tân tân nói trên là một sự thái độ là hành động vô kỷ luật của 1 số nhỏ quân nhân và không thể gán ghép chung cho toàn thể quân đội. Những rốc thay trong quân đội hàng ngày, đâu chẳng chỉ ở cấp thấp

CT

GIẢI TRÍ—TIỆN BẠN—LIÊN HOAN
Mỗi tối xin mời quí khách
DÙNG BỮA CÓ CA VÀ NHẠC
(Chương trình thay đổi hàng tuần)
tại NAM ĐÔ TỬU GIA
199-205 DL Nguyễn thái Học Saigon
Nên đặn bàn trước : ĐT 24.195—25.505

Tư thục PHỔ THÔNG và NÔNG LÂM SÚC

ĐẠT ĐỨC 73 CHI LĂNG GIA ĐỊNH

A) 15-7-70 : Đã mở 10 mới lớp đệ Tam NÔNG LÂM SÚC Sang 1970-1971 học từ 7g30 11g30 thứ 2,4 và 6.
B) 01-8-70 : Sẽ mở một lớp đệ tam NÔNG LÂM SÚC Chiều học từ 4g—0g thứ 3,5, và 7.
C) CHỦ NHẬT : Thực tập cho luôn hai lớp sáng chiều từ 7g30-11g30
D) 1-8-70 : Lớp Chiều ghi tên đông học phí trước 1-8-70.
E) 1-9-70 : Sẽ mở lớp luyện thi vào đệ thất phổ thông, đệ thất và đệ ngũ NÔNG LÂM SÚC.

PHÁP QUỐC THƯƠNG MẠI NGÂN HÀNG
CÔNG TY NẶC DANH VỐN 21.200.000 PHẬT LĂNG
32, Đại lộ Hàm Nghi — Saigon — D.T.: 90.065 — 90.066 — 90.067
LÂU NĂM HOẠT ĐỘNG XÂY KINH NGHIỆM TRAN ĐẦY THÀNH TÍN LƯNG DANH

ĐỊNH KỲ TỒN KHOẢN :
— Từ 3, 4 hay 5 tháng.... 8% lời 1 năm
— Từ 6, 7 hay 8 tháng.... 9% —
— Từ 9, 10 hay 11 tháng... 10% —
— Từ tháng 12.... 12% —

TRƯƠNG MỤC TIẾT KIỆM
— Không xổ số 5% lời 1 năm
— Có xổ số... 4% chia lời với 1% dự xổ số

CHI NHÁNH :

Chợ Bến Thành	178—182 Lê thánh Tôn	ĐT 22.142
Tân Định	115—417 Hai Bà Trưng	ĐT 25.172
Thái Bình	333 Phạm Ngũ Lão	ĐT
Minh Mạng	105 Đại lộ Minh Mạng	ĐT 50.620
Đồng Khánh	386 Đại lộ Đồng Khánh	ĐT 36.105
Hồng Bàng	523 Đại lộ Hồng Bàng	ĐT 51.641
Khánh Hưng	23 Hoàng Diệu	ĐT 41

Phân Ưu

Được tin trễ

THÂN PHỤ

Đại úy LÊ DANH BÍNH

(Khối tổ chức/TC.CT.CT

đã mãn phần tại quê nhà (Bắc Việt)

Xin thành thật chia buồn cùng tang quyến.

DZƯƠNG NGỌC HOÀN
NGUYỄN VĂN AN
NGUYỄN XUÂN HÙNG

Phân Ưu

Được tin THÂN MẪU của Bạn

DS HÀ THANH THỤ

vừa thất lộc.

Chúng tôi thành thật chia buồn cùng Bạn cùng tang quyến và cầu chúc hương linh Bác sớm siêu diêu miền cực lạc.

DS Tăng thanh Vân, DS Lê quang Điện
DS Cao văn Hồng, DS Bùi thế Hoàng,
DS Võ văn Tri, DS Trần như Tựu,
DS Nguyễn minh Quan

Phân Ưu

Được tin cụ

Bà TRẦN THỊ KHỎE

thân mẫu của Ông

HỒ VĂN HUỐI

Chủ Tịch U.B.H.C Khu phố Vũng Tàu,

hưởng thọ 85 tuổi vừa thất lộc tại Sadec ngày 10-7-70.

Chúng tôi tọa tại Hội Đồng Thị Xã và Thương Kỳ Nghệ gia Vũng Tàu nhanh thái phân ưu cùng tang quyến và kính chúc vong linh Cụ Bà sớm siêu lạc nơi Miền Tiên cảnh.

Đại Diện Thương Kỳ Nghệ Gia :
Trần phú Sơn
Nguyễn địch Hòa
Nguyễn văn Tại

Hội Đồng Thị Xã :
Nguyễn ngọc Vinh
Tô Tự Trinh
Phạm ngọc Thơ
Phạm thị Huyền, Huỳnh bình Yên
Huỳnh công Truyền, Huỳnh công Phát

CẢM TẠ

Xin chân thành cảm tạ quý vị :
— Lãnh đạo tỉnh thất.
— Đồng bào cũ trú quán Định Quán

Đã ân hộ tôi, ông cựu viên Nguyễn phùng Ngọc trong lý biến cố Hội Đồng Tỉnh Long Khánh ngày 28-6-70 vừa qua.

Bổ đáp lại sự tận nhiệm của lịt quý vị, tôi nguyện sẽ đem hết tâm lực phục vụ quyền lợi của đồng bào.

Ứng cử viên NGUYỄN PHÙNG NGỌC
Đơn vị Định Quán Long Khánh

Đoàn KIM CHUNG 2 TẠI RẠP OLYMPIC

Tư tối thứ bảy 18-7. Buổi ban ngày 3 giờ chiều và tối Chủ nhật 19-7-70, song trong trình bày VỢ MỚI, xuất sắc nhất của Ngọc Huyền Quân :

CHIỀU XƯA TUYẾT PHỦ

ĐẶC BIỆT : Phó trương y phục Thượng Hải đẹp nhất xưa khác Việt Nam. Đã mặt «Nghệ sĩ tuổi vàng» trong Đoàn không thiếu sót một ai

Kéo xe TRƯỜNG XUÂN, người việc nhận một vai rất nặng và đầy tình tượng nghệ sĩ trong thể và cảm động về cốt truyện và cũng là tranh của vở hát này.

CHIỀU XƯA TUYẾT PHỦ sẽ làm say mê quý vị.

ĐÓN COI : «Đoàn hát đoạt áo vàng»

Đoàn KIM CHUNG 5 sẽ tái ngộ khán giả trong vở chủ lực HÁC SA THÔN HUYẾT HẬN

Xem trang 4
CÁO THỊ ĐẤU THẦU

KỂ TỪ THỨ BA 21 THÁNG 7 NĂM 1970
NGÀY KỶ NIỆM ĐỆ NHẤT CHU NIÊN LOÀI NGƯỜI ĐỒ BỘ NGUYỆT CẦU
TẠI BA RẠP LỚN NHẤT SAIGON CHOLON CÓ MÁY LẠNH TỐI TÂN

REX (Saigon) VICTORY (Cholon) VAN HOA (Đakao)

APOLLO CHINH PHỤC NGUYỆT CẦU
(*Cuộc Lữ Hành Vô Hạn*)

MAU EASTMANCOLOR — DIỄN GIẢI TIẾNG VIỆT NAM

Công chiếu với trên 500 rạp tại 100 Quốc gia, bằng 25 thứ tiếng khác chưa cuốn phim vì đại, đều kém nhất.

« APOLLO ĐỒ BỘ CUNG TRĂNG »

— Một đại siêu phẩm của đạo diễn Quốc Tế HOOG viết và thực hiện trên mặt trời
— Cuốn phim mà ai rất tỉ mỉ, từng chi tiết, từng hành động với mầu sắc kỳ ảo của thiên chiến với sáng lực sáng tạo không ngừng của Nhân loại.
— Cuộc Lữ Hành Vô Hạn được so sánh với kỳ công của Ông Khổng Luận Bố vượt biển tìm ra Thế Giới. Từ những bước khởi đầu năm 1961 đến đến ngày rất hài thành công mà trên 500 triệu người không phân biệt chủng tộc, Quốc gia, Chủ Nghĩa và Tôn Giáo. Đầu bản hoàn đến nhận một thành công vĩ đại của nhân loại, mà bằng bao nhiêu Thế Kỷ con người vẫn thường mơ ước.
— Đến sau phim APOLLO CHINH PHỤC NGUYỆT CẦU là 43 được cùng thăp tùng với 2 Phi Hành Gia Armstrong và Aldrin đặt bước chân nhỏ bé của con người nhưng là bước tiến vĩ đại nhân loại trong công cuộc thám hiểm Càng trăng...

MỸ VẬN ĐIỆN ẢNH ĐẠI ĐIỆN PHÁT HÀNH